

Petra Kruijt

*GEMMA
& PARTNERS*

Zomer & Keuning

‘Gemma Stiphout!’ lalt Patty met heel in de verte een strenge ondertoon. Ik weet dat ze mij toespreekt en ik hoor wat ze zegt, maar daar blijft het bij. Ik ben veel te druk bezig om haar woorden in me op te nemen.

‘Luister jij eens héél goed naar mij,’ zegt ze en manoeuvreert haar wenkbrauwen in een soort frons die aan moet geven dat ze boos en teleurgesteld tegelijk is.

‘Vooruit dan,’ mompel ik in een grote gaap. ‘Eventjes. En laat het belangrijk zijn, want op deze manier krijg ik mijn klus nooit af.’

‘Des te beter. Want die zogenaamde klus waar je nu mee bezig bent, is waanzin. Totaal geschift. Denk je nou echt dat het je zo gaat lukken?’

‘Waarom niet?’ Ik sla geen acht op haar ongegronde zorgen en krabbel naarstig verder. Op het treintafeltje tussen ons in ligt een berg gratis kranten die ik zojuist uit de pas gevulde bak op Amsterdam-Centraal heb gehaald. Met de ene hand sla ik, gebruikmakend van de iets-te-natte-vingermethode, behendig de puzzelpagina open. Met de andere schrijf ik onder de sudokupuzzels een extra prijsvraag uit. De hoofdprijs is een date met een 26-jarige vrouw. En ja, dat ben ik.

‘Stel je voor,’ mijmer ik. ‘Wie weet is dit voor mij dé manier om een man tegen te komen. Op de dansvloer zien mannen een grijze muis als ik niet staan, Pat.’ De afgelopen avond tijdens de *queensday party* was het weer raak: alle mannen kwamen als hitsige bijen op Patty af, die deze avond nog naar honing ruikt ook. Het is een geurtje van een exclusieve parfumswinkel waar ze vaste klant is, wat met haar schamele salaris een wonder mag heten.

‘En waar denk je dat dat aan ligt?’ vraagt ze.

‘Er loopt te veel concurrentie rond. Jij bijvoorbeeld.’

‘Fout! Ik, concurrentie van jóú? Jij zou mijn concurrent kunnen zijn, maar je verschuilt je altijd achter mij.’ Patty hinkt van het lachen om deze niet-grappige, kwetsende en aller-

minst ware opmerking. Ze denkt na vier wijntjes iets minder helder dan gewoonlijk en dat verwacht ik ook niet van haar, maar het minste wat ze kan doen is mijn aangeschoten gevoelens sparen.

Mooi dat ik hierop niet ga reageren. Ik heb wel iets belangrijkers te doen!

Iets belangrijks opschrijven met drank in je systeem is niet makkelijk. Ik produceer na twee luttele glazen rumcola en misschien een biertje, alles wat ik vanavond geloof ik op heb, al de meest afzichtelijke hanenpoten van het universum. Net nu ik een serieuze poging doe om een geschikte vent te vinden. Het zit me niet mee.

Alsof het allemaal nog niet erg genoeg is, snurkt Belinda als een houtzagerij. Zij, Patty en ik komen terug van een doodvermoeiende Koninginnedag in Amsterdam en als mijn kennis van de dienstregeling ook in mijn huidige staat klopt, brengt deze trein ons terug naar Hilversum. Na de drank en shoarma wil ik voor geen goud in een auto zitten. Of het moet zijn met een voorraad kotszakjes die net zo groot is als de stapel kranten voor me. De enige die de voorkeur gaf aan een taxi was Patty, die haar collega-taxichauffeurs wilde sponsoren. Belinda en ik zijn fervente treinreizigers sinds onze studietijd. Al was het toen allemaal wel een stuk goedkoper.

‘*Anyway,*’ zegt Patty als ik net weer in mijn krantenbusiness verdiept ben, ‘het is duidelijk dat de fout bij jou ligt. Naar wat voor feest we ook gaan, ik zie jou altijd op de achtergrond rondhangen. Je bent een krampachtige verstopper, Gemma. Dát is het probleem met jou.’

‘Nonsens!’ zeg ik, iets te hard. Belinda, die als een kat opgekronkeld in slaap was gevallen op het bankje tegenover mij en Patty, kijkt geïrriteerd op. Ze wijst naar het raam waarop staat aangegeven dat we in een stiltecoupé zitten.

Ik wend me weer tot Patty en probeer fluisterend verder te gaan: ‘Jij bent te druk met flirten en dansen en weet ik veel wat je allemaal uitspookt. Ik krijg de kans niet eens om me achter jou te verschuilen. Nee hoor, het ligt echt aan de mannen.’

‘Maak dat jezelf lekker wijs. Moet je kijken naar je blouse! Tot de bovenste knoop dicht, ingepakt als een non. Ik zie zelfs geen h nt van een décolleté. Je bent een preutse trut.’

W t zegt ze? Ik trek het bovenste knoepje met een boze blik los. Patty heeft vast een punt, dat heeft ze namelijk bijna altijd en dat waardeer ik, maar ze mag het best wat vriendelijker brengen. ‘Zo tevreden?’

‘Nee, je scoort een dikke onvoldoende. Het is wel beter geprobeerd.’

‘Ik ga nog  en knoop verder,’ fluister ik en trek de tweede knoop los. Dat doe ik met een dermate harde ruk dat hij van mijn blouse af schiet en op Belinda’s billen landt. Gelukkig merkt ze het niet, want ze is op het moment uiterst licht ontvlambaar. ‘Zo,’ zeg ik stellig. ‘Dit is mijn maximum. Niet iedere toevallige en kijkgrage voorbijganger hoeft een eerstetrangs zicht op mijn tieten te hebben.’

‘Kap dan ook met je gezeik over een tekort aan aandacht,’ zegt Patty.

‘Waarom moeten mannen dan zo geobsedeerd zijn door naakt? Daar kan ik me nou zo kwaad om maken, h . Het enige waar ze naar op zoek zijn, is naakt. Naakt, naakt en nog eens naakt. Ik word er misselijk van. Om te kotsen is het! Walgelijk!’

Op de bank tegenover ons stommelt Belinda onhandig overeind uit de kattenpositie. Ze raakt in de knoop met haar benen en om zich uit haar benarde positie te bevrijden laat ze zich op de treinvloer vallen. Dan gaat ze staan op instabiele dronkenmansbenen. Met haar hand voor haar mond rent ze in de richting van de wc.

Ik laat haar gaan, want momenteel heb ik urgenter zaken aan mijn hoofd. Bovendien redt Belinda zich wel alleen: ze heeft kort haar en dus geen hulp nodig om het voor haar vast te houden als ze het toilet vol spuugt.

‘Waar zijn de mannen die houden van een met liefde ingepakt cadeautje?’ kom ik terug bij de orde van de nacht. ‘Ik ben verdorie een cadeautje! Ik wil zorgvuldig bewaard wor-

den tot de grote dag aanbreekt en dan met respect uitgepakt worden, niet bij de eerste de beste gelegenheid hoppa uit de kleren gaan.'

Om te bewijzen dat ik meen wat ik zeg, maak ik het bovenste knoopje van mijn blouse weer dicht. Dat er een raar gat ontstaat door het missende tweede knoopje, zal me worst wezen. Binnenkort zal ik het er wel weer aan laten naaien. 'Nee, dank je,' concludeer ik. 'Ik wacht wel op de juiste man. Hij mag me liefdevol van mijn verpakking ontdoen.'

'Nadat je hem minimaal een halfjaar hebt laten wachten. Zoveel geduld heeft niemand meer, Gemma. *Face it.*'

'Mark had zoveel geduld wél,' werp ik tegen.

'En wat heb je met Mark gedaan? Je hebt hem gedumpt, sufferd. De leuke mannen zijn schaars en jij jaagt ze erdoorheen alsof het niet op kan. Dat kan het dus wel. Het duurt niet lang meer voor je ze allemaal hebt versleten. En dan zit je daar met je dichtgeknoopte blouse, helemaal alleen voor de televisie. Dat is jouw toekomst.'

'Wat een onzin. Ik heb pas drie leuke mannen gehad! Nou ja, leuk...'

'Meer dan ik dacht dat er bestonden.'

'Ben jij niet degene die altijd rondbazuint dat er meer dan genoeg vissen in de zee zijn?' vraag ik. 'Die mannen verslijt alsof het shirtjes van vijf euro zijn?' Ik ben de kluts kwijt en richt me opnieuw op de stapel kranten die ik moet afwerken voor de trein in Hilversum is.

Patty heeft om de haverklap een nieuwe scharrel en dumpt deze mannen dat het een lieve lust is. Soms na één nacht, soms al na een paar uur. En ik mag Mark de bons niet geven omdat hij een jaar naar het buitenland gaat, zogenaamd voor een onderzoeksproject, met de verwachting dat ik thuis op hem wacht? Vergeet het! Ik neem geen genoegen met een relatie waarin ik een uur per week telefonisch contact heb en mijn partner zich de rest van de tijd vergaapt aan Braziliaanse schoonheden.

Patty zucht. ‘Genoeg vissen in de zee om even van te snoepen, niet om een leven lang mee samen te zijn. Die soort is op sterven na dood. Het is een kwestie van zeer weinig tijd voor Greenpeace zich ermee gaat bemoeien. Doe alsjeblieft niet zo naïef.’

‘Ik doe niet naïef, jij doet pessimistisch. Op ieder potje past een dekseltje en zo is dat.’

‘Nou, ik heb mijn dekseltje nog niet gevonden. En ik kan toch wel zeggen dat ik er een heel stel heb geprobeerd.’

‘Dit is dus exact de denkfout die wij altijd maken. Je moet niet zoeken,’ zeg ik en probeer uit alle macht een alwetend grimas op mijn gezicht te toveren. ‘Je moet jezelf laten vinden. Dat is de truc. Zoekt niet en gij zult gevonden worden. Daarom schrijf ik deze wedstrijd uit. Ik ben óók een zeldzame vis! De man die mij aan de haak slaat, mag zich gelukkig prijzen.’

‘Jij bent niet zeldzaam,’ lacht Patty, ‘je bent de enige in je soort. Ze moeten je snel op de lijst met uitstervende rassen plaatsen. Weet je wat, ik bel het WNF vast.’

‘Niet nodig. Mijn soort is allang onsterfelijk. Sneeuwwitje is namelijk precies zoals ik.’

‘Dat zie je verkeerd, lieve Gemma. Behalve jullie uiterlijk, en ik moet toegeven dat jullie sprekend op elkaar lijken, hebben jullie niets gemeen. Weet je nog wat Sneeuwwitje deed toen ze haar prins op het witte paard had gevonden? Ze leefde nog lang en gelukkig met hem. Sneeuwwitje peinsde er niet over hem een jaar in zijn eentje naar Brazilië te laten vertrekken.’

‘Lekker makkelijk,’ zeg ik. ‘Sneeuwwitje is een sprookje. Dat móét goed aflopen.’

‘Oké, daar heb je een punt. Maar als het een sprookje is, bestaat prinses Sneeuwwitje dan wel?’

‘Nee,’ zeg ik en ik hoor de verwondering in de weerklank van mijn eigen stem. ‘Ik ben uniek!’

‘Waarvan akte.’

Belinda komt terug de coupé in als de trein voorbij station Naarden-Bussum dendert. Ze ziet er stukken beter uit, opgelucht, maar de weeïge geur die om haar heen hangt doet ernstig afbreuk aan dat plaatje.

‘Gaat het?’ vraagt Patty.

‘Ja, ik ben in orde. Het toilet is alleen in een iets minder goede staat. Ik was te laat om in de pot te mikken, dus alles zit eronder. Er zitten stukjes vlees op de spiegel en er liggen brokken pitabrood op de vloer,’ zegt ze met een vies gezicht. ‘Ik kon er niets aan doen.’

‘O shit, o gatver, o néé, wat ranzig!’ Patty duwt me opzij, knijpt haar lippen samen en rent naar hetzelfde treintoilet om Belinda’s werk dunnetjes over te doen. Als ik lief was, zou ik haar lange blonde lokken vasthouden. In plaats daarvan luister ik uit alle macht niet naar wat zich daar afspeelt. Voor je het weet hang ik zelf ook boven het toilet. Ik concentreer me op de kranten. Nog vijf stuks te gaan en dan kan ik ze over de stoelen verspreiden.

Belinda, altijd even rationeel en evenwichtig in noodgevallen, denkt hardop na. Of misschien praat ze wel tegen mij, het doet er ook weinig toe. ‘Ik kan het toilet natuurlijk niet zo achterlaten. Straks komen de eerste forenzen die naar de wc moeten en nietsvermoedend de deur opentrekken om een ravage van shoarma en maagzuur aan te treffen die zijn weerga niet kent. Wat ga ik daaraan doen? Tijd om het schoon te maken heb ik niet en zelfs al had ik tijd, dan nog had ik geen schoonmaakmiddelen. Ik moet iets doen om ze te waarschuwen. Maar wat?’

Ik zie haar rommelen in haar oversized tas, het puntje van haar tong uitgestoken. Ze heeft mazzel dat de megatassen een tijd geleden in de mode waren en ze alle keus had uit de vele kekke modellen – voor een spotprijs, ook nog eens. Belinda en haar enorme tas zijn een tikje Mary Poppins: ze haalt er werkelijk alles uit wat niemand anders de moeite waard vindt om de hele dag mee te zeulen.

Trots vist ze een rolletje leukoplast, een onhandige zwie-

berpen met allemaal roze veertjes aan het uiteinde en een blokje post-its uit de tas. Op het bovenste geeltje begint ze te schrijven in haar typische meisjeshandschrift, bol en altijd leesbaar zoals het lettertype Comic Sans, waarop ik jaloers ben sinds de dag dat ik in de brugklas voor het eerst naast haar zat.

Door de schuifdeur komt Patty terug onze coupé in. ‘We lijken net een stel mannen, Belinda,’ verzucht ze. ‘We kunnen voor geen meter mikken.’

Samen plakken ze de deur van het treintoilet af met leukoplast zodat hij niet per ongeluk opengetrokken kan worden en plakken een post-it op de deur met een verklaring voor de dichtgeplakte wc.

Ik spreek intussen de krantenbezorger in mezelf aan, iets wat makkelijk lukt omdat ik tienerjaren vol ervaring heb op dat vakgebied. Destijds was het alleen een stuk minder leuk dan nu. Vol goede moed leg ik op elke stoel één krantje en ik heb het aantal bijna juist gegokt, want voor de hele coupé kom ik er slechts drie tekort. Hier krijg ik gegarandeerd reacties op.

Ik trek de schuifdeur naar het balkon met een ferme zwaai open terwijl de trein afremt voor de stop op onze thuishaven: station Hilversum, eindpunt van een reis die nog nooit zo enerverend is geweest. De Transsiberië-Expres is er niets bij, bedenk ik en ginnegap om mijn eigen grapje.

‘Waar lach je om?’ vraagt Belinda. ‘Het is heus niet grappig, hoor. Ik stink een uur in de wind. Patty, vind je het goed als ik met jou mee naar huis ga? Ik moet er niet aan denken dat Gijs me zo ziet. Of ruikt, erger nog. Alsjeblieft?’

‘Natuurlijk mag je dat. Maak je geen zorgen, mijn huis is jouw huis. Je weet dat je bij mij altijd welkom bent.’

‘Behalve als je mannelijk bezoek hebt,’ merk ik alert op.

‘Behalve als ik een man over de vloer heb, inderdaad,’ geeft Patty toe. ‘Daar willen jullie zelf ook helemaal niet bij zijn.’

‘Of als er een film met Johnny Depp op televisie is,’ voegt Belinda eraan toe.

‘Een breedbeeldversie van Johnny komt op hetzelfde neer als mannelijk bezoek,’ zwijmelt Patty. ‘Maar goed, vandaag zijn er voor zover ik weet geen mannen bij mij in huis en op dit tijdstip zenden ze ook geen films met Johnny Depp uit, dus je bent van harte welkom. Als je maar weet dat ik als eerste onder de douche ga en jij op de bank slaapt. Hé Gem, waar heb je trouwens al die kranten gelaten?’

Belinda opent de treindeur en stapt alvast uit. Ik wijs schouderophalend naar de lege coupé achter me om aan te geven dat mijn e-mailadres op het overgrote deel van de stoelen daar ligt, in afwachting van de leuke mannen die straks instappen. Eerst kijkt Patty me boos aan, dan haalt ze net als ik haar schouders op. Vervolgens lacht ze me breeduit toe: ‘Ik had niet gedacht dat je het echt zou doen.’

‘Zo zie je maar weer. Mensen zijn soms anders dan je denkt.’

‘Je bent precies wie ik denk dat je bent. Ik ken je al acht jaar. Je bent alleen jezelf even kwijt, en dat komt wel weer goed als je je roes hebt uitgeslapen. Kom, stap uit. Of wil je door naar Amersfoort?’

‘Getverderrie, nee. Márk woont in Amersfoort.’

Goed, woonde, maar dat komt op hetzelfde neer. Die stad haalt herinneringen naar boven die ik me niet wil herinneren.

Bij de fietsenstalling neem ik uitgebreid afscheid van Belinda en Patty. Ik zwaai ze uit tot ze zo ver de Koninginneweg op gefietst zijn dat ik niet meer kan onderscheiden of de contouren die ik zie van hen zijn of van heel andere fietsers. Dan zet ik lopend koers naar mijn eigen appartementje, ideaal gelegen boven een winkelpand in hartje centrum.

De locatie is de belangrijkste reden waarom ik er woon, want het appartement zelf is niets bijzonders. Nog een kleine reden is dat ik een hekel heb aan verhuizen. Plus het feit dat ik door de lage huur tonnen kan sparen voor mijn toekomstige eigen huis, dat ik binnen nu en vijf jaar wil aanschaffen. Reden te over, als je het zo bekijkt.

Ik loop langs de bakkerij waar ik mezelf 's morgens trakteer op een vers croissantje. De bakkers zijn voor dag en dauw begonnen en ik zou ook nu al een broodje kunnen krijgen, maar deze ochtend is anders dan anders. De geur van brood alleen al maakt me opnieuw een beetje misselijk en ik verdwijn zonder omkijken in het gangetje naar mijn eigen voordeur, die ik vlug achter me dichttrek om de geur buiten te sluiten.

Alles waaraan ik behoefte heb, is in bed liggen. Ik douche me niet, ik spuit zelfs geen deodorant onder mijn oksels hoewel dat eigenlijk best hard nodig is, ik trek alleen mijn stinkkleden uit en laat me tussen de frisse lakens rollen. Zo hoort een avondje uit te eindigen. Eventueel aangevuld met mannelijk gezelschap. Maar hé, ik ben niet kieskeurig. Dit is goed genoeg.

*

Au, au, au!

De inhoud van mijn hoofd drukt keihard tegen de binnenkant van mijn schedel. Het voelt alsof mijn grijze massa de bottenbarrière wil doorbreken om zonder mij op de loop te gaan, zo hard duwt hij. Lukte het maar, dan zou samen met mijn herseninhoud tenminste ook de knallende koppijn verdwijnen.

In mijn verduisterde slaapkamer zijn de lichtgevende rode cijfers van de wekkerradio een pijnlijk baken. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om rustig te bekijken hoe laat het is. Vijf uur, zie ik, bijna etenstijd. Eten is van alle dingen die ik kan bedenken wel het laatste waar ik zin in heb.

Traag schuifelend baan ik me een weg naar de keuken, waar ik een smoezelig glas vol tap met water en de medicijnenkeukenla opentrek op zoek naar paracetamol. Tussen al de stripjes pijnstillers en andere medicijnen die allemaal hun doosje kwijt zijn zoek ik naar een strip waarop in kleine letters staat 'paracetamol 500 mg'. Ergens moet die te vinden